

LBRIS

We know
books

Aquila

Darul Mamei Natură / Ein Geschenk der Mutter Natur	3
Cel mai frumos loc din lume / Der schönste Ort der Welt	4
Spicul de grâu și pleava / Die Ähre und die Spreu	5
Semințele de vânt / Die Windkörner	6
Liliacul înfumurat / Die hochmütige Fledermaus	7
Povestea lăcrămioarei / Die Geschichte des Maiglöckchens	8
Povestea buburuzei / Das Märchen des Marienkäfers	9
Floarea de măr și pădăria / Die Apfelblüte und der Löwenzahn	10
Trestia și stejarul / Das Schilf und die Eiche	11
De ce sunt boabele de fasole despicate? / Warum haben Bohnensamen einen Riss?	12
Ce ne învață ecoul? / Was kann man vom Echo lernen?	13
Lunile anului / Die Monate des Jahres	14
De ce cântă cocoșul în zori? / Warum kräht der Hahn im Morgengrauen?	15
De ce e ursul morocănos? / Warum ist der Bär mürrisch?	16
Elefantul cel curios / Der neugierige Elefant.....	17
Găleata cea folositoare / Der nützliche Eimer	18
Cei trei frați / Die drei Geschwister	19
Soarele și vântul / Die Sonne und der Wind	20
Cum au apărut măgarii / Die Herkunft der Esel	21
Soarele și copiii / Die Sonne und die Kinder	22
Împăratul și grădinarul / Der König und der Gärtner	23
Două care pe cer / Zwei Pferdewagen am Himmel	24
Cum au obținut oamenii focul? / Wie kamen die Menschen in den Besitz des Feuers?	25
De ce au broaștele pete pe spinare? / Warum ist der Rücken der Frösche gefleckt?	26
Legenda rândunicii / Die Sage der Schwalbe	27
Legenda albăstrelelor / Die Sage der Kornblume	28
Cei trei fluturi / Die drei Schmetterlinge	29
De ce își cântă cucul numele? / Warum ruft der Kuckuck seinen Namen?	30
Pedeapsa melcului / Die Strafe der Schnecke	31
Darul Reginei Gheții / Das Geschenk der Eiskönigin	32

Copyright © Aquila Internațional

Toate drepturile asupra ediției de față sunt rezervate exclusiv pentru Aquila Internațional.

Reproducerea parțială sau integrală a textului sau a imaginilor acestei ediții pe orice suport fără acordul prealabil scris al Aquila Internațional este interzisă și va fi sancționată conform legislației în vigoare.

ISBN: 978-973-714-883-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

30 de povești despre natură: Volum de povești bilingv român-german

Oradea: Aquila, 2021

ISBN 978-973-714-883-4

Ilustrator: Alexandru Stănescu

Traducere și adaptare texte: Helga Herman

Tehnoredactare: Image Impact

Copertă: 2head.ro

Director editorial: Diana Tăutan

Redactor-șef: Claudia Guiu

Editor:

Aquila Internațional
Oradea, Str. Americii 41
www.aquilashop.ro

Printed in Hungary, General Nyomda Kft., Szeged

facebook.com/edituraaquilaoradea

YouTube http://bit.ly/2BX3m2o

Într-o zi, în timp ce Mama Natură creștea fructele și legumele din grădină, auzi niște voci supărate. Cei doi copii ai ei, Soarele și Ploaia, se certau. Nu reușeau nicidecum să decidă care dintre ei este cel mai important pe lume.

— Eu sunt cel mai important! strigă Soarele.

Fără mine nu ar crește nimic!

— Nu, eu sunt cea mai importantă! Fără mine nu ar exista recoltă! îi răspunse Ploaia.

Sătulă de certurile lor, Mama Natură se gândi să le dea celor doi o lecție. Trimise Soarele într-o parte a lumii și Ploaia în cealaltă. Astfel, pe o parte a Pământului strălucea Soarele, în timp ce pe cealaltă parte Ploaia cădea fără încetare. După o vreme, pe partea Soarelui totul se uscă, în timp ce pe partea Ploii totul băltea de apă. Când își dădură seama de greșeala lor, Soarele și Ploaia se întoarseră spășiți la Mama Natură și îi cerură iertare. Mama Natură se bucură că cei doi copii ai ei își învățaseră lecția și, de bucurie, oferi lumii un dar deosebit. Desena pe cer un arc în cele mai frumoase culori: roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet.

— Copiii mei, mă bucur că ați înțeles: lumea are nevoie de voi amândoi, le spuse ea. De acum înainte, ori de câte ori veți vizita lumea în același timp, acest arc colorat își va face apariția pe cer. Iar când lumea va vedea curcubeul, va ști că sunteți veseli și că lucrați împreună.

Ein Geschenk der Mutter Natur

Eines Tages, als Mutter Natur Obst und Gemüse im Garten reifte, hörte sie erregte Stimmen. Ihre Kinder, die Sonne und der Regen, stritten darum, wer von ihnen wichtiger für die Welt sei.

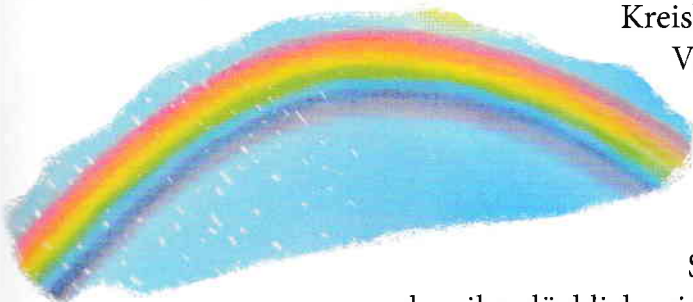
„Ich bin am wichtigsten!“, schrie die Sonne. „Ohne mich würde nichts wachsen!“

„Nein, ich bin am wichtigsten! Ohne mich gäbe es keine Ernte!“, widersprach der Regen.

Mutter Natur hatte es genug und beschloss, ihnen eine Lektion zu erteilen. Sie schickte die Sonne in einen Teil der Welt und den Regen in den anderen. So schien die Sonne auf der gleichen Seite der Erde, während auf der anderen Seite der Regen anhielt. Nach einer Zeit war auf der Seite der Sonne alles ausgetrocknet, auf der Seite des Regens hingegen war alles überflutet.

Als die Sonne und der Regen ihren Fehler einsahen, kehrten sie reuevoll zu Mutter Natur zurück und baten sie um Verzeihung. Mutter Natur freute sich, dass ihre Kinder die Lektion gelernt hatten. Vor Freude gab sie der Welt ein besonderes Geschenk. Sie malte an den Himmel einen wunderbaren

Kreisbogen mit Rot, Orange, Gelb, Grün, Blau, Indigo und Violett.

„Meine Kinder! Ich bin froh, dass ihr eingesehen habt, dass die Welt euch beide braucht“, sagte sie.

„Wenn ihr die Welt zur gleichen Zeit besucht, wird dieser bunte Kreisbogen am Himmel erscheinen.

Sieht die Welt den Regenbogen, so wird sie wissen, dass ihr glücklich seid und zusammenarbeitet.“

A fost odată ca niciodată un vultur bătrân și înțelept. Vulturul acesta dădea tuturor sfaturi atât de bune, încât nu după mult timp i-a mers vestea în lumea întreagă cât este de înțelept.

Într-o bună zi, un om hotărî să îl caute pe vulturul acesta și îl găsi pe vârful unui munte, de unde admira priveliștea.

— Ce cauți aici? îl întrebă vulturul când îl văzu pe om.

— Aș vrea să te rog să mă duci în cel mai frumos loc din lume. Acolo aș vrea să-mi petrec restul vieții, îi răspunse omul, în timp ce în sinea lui se întreba cum va putea oare vulturul să decidă care este cel mai frumos loc din lume.

Vulturul îl așează pe om în spinare și îl duse în zbor peste țări superbe și peste mări nesfârșite. Omul se uită la toate frumusețile și minunățiile lumii, dar văzând că vulturul nu le aruncă nici măcar o privire, își spuse că sigur îl va duce într-un loc mult mai deosebit. Vulturul zbură mai departe. După o vreme ajunseră la deșert. Vulturul se lăsă pe o stâncă și se uită fericit în jur. Omul, mirat, îl întrebă:

— De ce m-ai adus aici, unde nu este nici apă, nici vietăți, ci doar nisip și stânci? Nu mi-ai promis să mă duci în cel mai frumos loc din lume?

— Ba da, și acesta este! Eu aici m-am născut și pentru mine acesta este cel mai frumos loc din lume! Cel mai frumos loc din lume este locul în care s-a născut fiecare, patria sa natală.

Der schönste Ort der Welt

Es war einmal ein alter weiser Adler, der allen so kluge Ratschläge gab, dass bald die ganze Welt von seiner Weisheit gehört hatte. Einmal beschloss ein Mann, den Adler aufzusuchen. Er fand ihn auf einem Berg, wo er die Aussicht bewunderte.

„Was suchst du denn hier?“, fragte der Adler, als er den Mann erblickte.

„Führe mich bitte an den schönsten Ort der Welt. Dort möchte ich den Rest meines Lebens verbringen“, antwortete der Mann, während er sich fragte, wie der Adler diesen Ort auswählen würde.

Der Adler nahm den Mann auf den Rücken und flog mit ihm über schöne Länder und endlose Meere. Der Mann betrachtete all die Schönheiten der Welt, doch als er sah, dass der Adler keinen Blick darauf warf, dachte er, der Adler bringe ihn zu einem ganz besonderen Ort. Der Adler flog weiter und landete schließlich auf einem Felsen in der Wüste. Da blickte er glücklich umher. Verwundert fragte der Mann: „Warum hast du mich hierher gebracht, wo es weder Wasser, noch Lebewesen gibt, nur Sand und Felsen? Hast du mir nicht versprochen, mich an den schönsten Ort der Welt zu führen?“ „Doch, das habe ich! Für mich ist das der schönste Ort der Welt, hier wurde ich nämlich geboren!“

Der schönste Ort der Welt ist für jeden der Ort, wo er geboren wurde, seine Heimat.

Grâul din lan se legăna ușor sub adierea vânticelului de vară. Spicele pline așteptau cu capetele plecate secerișul. În tot lanul, numai câteva spice stăteau cu capul ridicat și se uitau de sus la celelalte.

— Ce frumoase suntem! se făli un spic înfumurat. Noi nu plecăm capul înaintea nimănui. Cu siguranță ne așteaptă un viitor minunat!

— Așa ar fi, dacă nu ați avea în spic doar pleavă, îi răspunse unul dintre spicele aplecate. Spicele noastre sunt pline de boabe mari și grase de grâu, din care se va face pâine și din care anul viitor vor crește alte spice.

Sosiră secerătorii. Tăiară grâul și îl strânsă în snopi, iar cele două spice ajunseră unul lângă altul.

— Uite că ești în același loc cu noi! îi zise spicul plin celui gol. Nu după mult timp începu treieratul.

— Ce boabe mari și frumoase! Pe acestea le păstrăm de sămânță, ca și anul viitor să avem o recoltă la fel de bogată! exclamă bucuroși secerătorii.

Pe când din spicul cel gol și trufaș nu rămase decât pleava.

— Aruncați-o! Nu e bună nici măcar pentru oi! Cum a ajuns aici, între spicele bune? se miră treierătorii. De aceea nu e bine să judecăm după aparențe, pentru că adesea pot fi înșelătoare.

Die Ähre und die Spreu

Ein Weizenfeld schwankte leicht in der Sommerbrise. Die vollen Ähren erwarteten die Ernte mit gesenktem Kopf. Auf dem ganzen Feld standen nur wenige Ähren mit erhobenem Kopf und sahen stolz über die anderen hinweg.

„Wie schön wir sind!“, prahlte die hochmütigste Ähre. „Wir senken vor niemandem den Kopf und werden ein wunderbares Schicksal erfahren.“

„Du hättest Recht, wenn eure Ähren nicht nur Spreu enthielten!“, sagte eine gebeugte Ähre. „Unsere Ähren sind voll von dicken Weizenkörnern, aus denen Brot gebacken wird und aus denen nächstes Jahr neue Ähren wachsen.“

Die Schnitter waren angekommen. Sie schnitten den Weizen ab und banden ihn in Garben. Die beiden Ähren kamen zusammen.

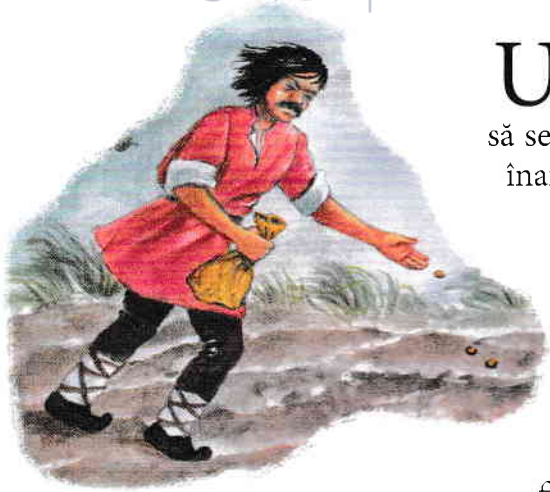
„Schau mal, wir sind am selben Ort angelangt!“, sagte die volle Ähre. Bald begann man mit dem Dreschen. „Was für schöne große Weizenkörner! Wir könnten sie für Saatkorn behalten, damit wir auch nächstes Jahr so eine reiche Ernte haben!“, freuten sich die Schnitter.

Die eingebildete leere Ähre wurde nur zur Spreu.

„Werft sie raus! Nicht mal die Schafe wollen sowas! Wie gelangen sie hierher?“, wunderten sich die Drescher.

Deshalb sollte man nicht nach dem Aussehen urteilen, da es einen oft in die Irre führt.

Un gospodar, după ce și-a arat pământul, s-a apucat să-l semene. După o vreme a obosit de atâta muncă grea și s-a așezat puțin să se odihnească. Nici nu a apucat bine să se așeze, că i-a și apărut înaintea vântul și i-a zis:

— Văd că muncești din greu, așa că am să-ți dăruiesc o traistă de semințe de vânt. Dar ai grijă să nu ajungă în mâinile cui nu trebuie! Ia uite!

Scoase din traistă o sămânță, o aruncă și începu să bată un vânticel. Apoi aruncă încă una și vântul se întetă. Când aruncă un pumn de semințe, cerul se întunecă și se porni o furtună cumplită. Tuna și fulgera de parcă cerul întreg s-ar fi despiciat și între timp ploua cu găleata.

Gospodarul îi mulțumi vântului pentru dar. Ajuns acasă, ascunse traista, cu gândul să o scoată când va fi secetă, să-și ude din abundență pământul cu ajutorul furtunii.

Avea gospodarul nostru un fiu tare leneș. Într-o zi, în timp ce căuta prin casă, băiatul dădu peste traista ascunsă. O desfăcu și mănă o sămânță. Se trezi imediat aruncat la pământ de o forță venită parcă de nicăieri, se stârni un vânt puternic, care smulse o parte din acoperișul casei, sparse ferestrele și porni să vuiască în gura băiatului. Când își reveni, băiatul apucă mânios traista și goli toate semințele din ea în mijlocul curții. Se stârni atunci o tornadă uriașă, care pustii tot ținutul acela.

De atunci vântul nu mai dăruiește semințe de vânt niciunui om.

Die Windkörner

Ein Bauer hatte das Feld gepflügt und begann zu säen. Von der harten Arbeit ermüdet, gönnte er sich eine Pause. Kaum setzte er sich hin, schon blieb der Wind vor ihm stehen und sagte: „Ich sehe, wie fleißig du arbeitest, deshalb schenke ich dir einen Säckel Windkörner. Pass aber auf, damit er nicht in falsche Hände gerät! Schau mal!“ Da nahm der Wind ein Korn aus dem Säckel, warf es weg und ein Hauch schwang. Dann warf er noch eines weg und der Wind kam auf. Als er eine Handvoll Körner fliegen ließ, brach aus heiterem Himmel ein heftiger Sturm los. Es blitzte, donnerte und goss wie aus Kübeln. Der Bauer dankte dem Wind für das Geschenk. Zu Hause versteckte er den Säckel und hatte vor, die Körner in der Trockenzeit zum Gießen zu verwenden.

Der Bauer hatte einen faulen Sohn. Im Haus herumstöbernd, fand er den Säckel, band ihn auf und verschlang ein Korn. Gleich wurde er von einer aus dem Nichts kommenden Kraft zum Boden geworfen, ein starker Wind riss einen Teil des Daches ab, zerbrach die Fenster und sauste im Mund des Knaben. Als der Knabe zur Besinnung kam, packte er wütend den Säckel und schüttete alle Körner im Hof aus. Der entstandene Tornado vernichtete das ganze Land.

Seitdem schenkt der Wind den Menschen keine Windkörner mehr.

